

borgerlige Idealer. Hans store Gorillaskikkelse havde bidraget til denne Forestilling, og Enslev havde fundet sin Regning ved at lade Vælgerfolket blive i Troen.

Denne foregivne Rolle som den store Førers dæmoniske Raadgiver havde tidligere smigret Samuelson men var af en bestemt Aarsag nu bleven ham til Besvær. Efterhaanden som han havde faaet Færten af, at Enslevs Popularitet stod for Fald, og navnlig efter at han havde fundet saa ringe Forstaaelse hos ham for sine nye journalistiske Ideer, var det blevet ham magtpaaliggende at gøre Publikum opmærksom paa den skjulte Krigstilstand, der havde udviklet sig imellem dem. I de samme Numre af Bladet, hvor Enslev paa Forsiden lod sin Pen lyne over Tyrstrup og hans kirkelige Hjælpere, kunde der f. Eks. i et Begravelsesreferat være indsmuglet en stærk Anerkendelse af en eller anden Præsts „smukke og fordomsfrie“ Tale; eller man kunde finde en rosende Anmeldelse af et religiøst Skrift eller et kirkeligt Foredrag.

Allerede et Par Gange tidligere havde han i den Anledning maattet møde her til Forklaring, og nu havde han bestemt sig til at lade en længe forberedt Bombe springe. Efter i Tavshed at have hørt paa, at Enslev overøste ham med Grovheder, rejste han sig op og sagde med uforandret Elskværdighed, at han efter disse Udtalelser maatte finde det rigtigst at opsigte sin Stilling ved Bladet, da han ikke kunde handle mod sin indre Overbevisning.

Enslev havde nær let højt, da han hørte ham tale om sin Overbevisning. Det faldt ham ikke ind, at Opsigelsen